

Владимир Колев

Еlegantен вариант

Гледката бе направо затрогваща... Мъж и жена някъде около тридесетте, паднали един срещу друг на пода на неголям хол. От тила на мъжа стърчи малка стреличка. По главата на жената има цял таралеж от същите стрелички. Тя е разперила безпомощно ръце. А ръцете на дебелинското са протегнати към нея. В някакъв порив на нежност, вероятно. Опитал се е да я достигне и може би, да я погали. Но за докосването не са достигнали два-три сантиметра.

Именно този порив смушаваше инспектор Жано. Иначе, фактите имаха своята логика.

В началото бе любовта. Любов, много, много любов. Обикновена, опустошителна, неустойима, нетърпяща съвети любов... Нали знаете как през последната година в колежа избухва масова епидемия... Някои, които преди това не са се забелязвали, изведнъж хлътват буквално безумно един по друг. И решават, че раздялата е равнозначна на смърт. А всеки иска да живее...

Леон имаше хубав прякор – „пух“. Бе нисичък дебелинско с бели и сочни бузки. Лицето му бе гладко, без следи от досадното акне, което така често тормози момчетата на неговата възраст. Във фигурата и излъчването му имаше нещо женствено, което подхранваше клоуките за грехове с други хлапета, но нищо достатъчно достоверно така и не изплува. Пък и да е имало нещо, то си остана грешка на младостта.

Тогава го забеляза Силви. И не само го забеляза...

Доскоро тя минаваше за обикновена завързаячка, която не е в състояние да свали едно гадже. Липсваше й самочувствие. И по-важното. Липсваха й основни познания по същността на мъжката колежанска психика. Отсъствието на успехи на любовния фронт се компенсираше с настървено учене – минаваше за зубър от класа. Но на един от изпитите седна заедно с Ким, сексбомбата на колежа. Ефектът от този епизод бе двустранна полза. Ким даде великолепни отговори и по трите въпроса, а Силви се обзаведе с приятелка, за която мъжете бяха отворена книга.

Един следобеден инструктаж бе достатъчен. Хлапетата с навирени носове се оказаха не проблем, а временно недоразумение. Играеше се с познати карти – изблик на любов и загуба на интерес; съпричастност и оттегляне в момента, в който си най-необходима; двусмислени думички и невинни погледи.

Все познати неща? Знаете как се лови риба – важното е стръвта да се движи...

Така се случи, че Силви реши да опита първо с Леон. Всичко стана

като по ноти. Пухкавият дебеланко поддаде веднага. И започна познатата история – любов, много, много любов...

Непосредствено след завършването се ожениха.

Всъщност, Леон не бе лоша партия. Наистина, правеше впечатление на възтъпичък, но бе чудесен техник. Нямаше проблем да се намести на първо време в една магазинна верига за продажба на разни машини. Цения го, защото бе симпатичен и непосредствен с клиентите.

При Силви нещата не тръгнаха така гладко. Мина около година докато си намери работа, която... Ами, меко казано – не предизвикваше възторг в нея.

Иначе, животът си вървеше по коловоз. Леон успя да убеди родителите, своите и на Силви. Събраха пари и купиха къща – етаж от два апартамента и огромен гараж отдолу, който за дни се превърна в работилница. Главата на дебеланкото обясни на златните му ръце каквото трябва. След месец приспособленията, които вечерно време изработваше, тръгнаха по магазините. След още два Леон напусна работа и задвижи собствен бизнес. След около половин година отпадна необходимостта Силви да ходи да се блъска с неща, които не са й приятни.

Родителите на Силви бяха доволни от избора ѝ. Вярно, Леон не блестеше, но се оправяше с живота. И уреждаше нелошо живота на дъщеря им. Какво повече можеш да искаш от един зет? Наистина, кой знае защо не се появяваха внуци. Но днес младите предпочитат да се подредят отвсякъде, а после да мислят за деца.

И Силви бе доволна. Постепенно навлизаше в състоянието на приятно безделие, което някои определят като възможност за свободен избор. Появата на деца наистина би усложнила нещата. След време разбира, че въобще не могат да се появят. Даже се стресна! Но лесно се досети – може би не трябва да се взира само в себе си? Съмнението се превърна в увереност, след като се наложи да направи тайно аборт. С Жул нямаше проблеми.

Последва развода. Добрякът-дебеланко се оказа обикновен злобар. От съдебния спор направиха спорт. Всеки опита да изгони другия от къщата. Леон вече бе отворил малък цех. А Силви живееше при Жул, за когото се омъжи. Отказа да предостави своята половина от къщата на бившия си мъж. Нито като вариант за уреждане на сметки, нито като обикновена, свободна продажба.

От време на време отиваше до своята половина. Ей така, за да се помотае из стаите. Избираше време, когато знаеше, че Леон си е в къщи. Хлопаше врати, пускаше душа, включваше телевизора. Бе доволна, че

дебеланкото от другата страна беснее.

Леон и сам не разбра кога се роди идеята. Да се занимава с касапски работи като Отело, означаваше да се пресели доживот в панделата. Или да хване пътя директно към безвремието на оня свят.

А ако се замислиш, има и елегантни варианти. Няма да замахва, да ръчка с нож, да стреля. Даже няма да присъства в момента, в който онази кучка ще се прощава с живота.

Обмислянето му доставяше удоволствие. Не бързаше. Изработи първия модел и остана доволен от себе си. Мини арбалет с фотооко. Появява се фигурата, импулс към изпълнителния механизъм, настроен на определен градус. Задействането на един механизъм включва и останалите. Стоманените стрелички правят вж-жи!

Отначало мислеше да намаже стрелите с по-бавнодействаща отрова. За да се мъчи по-продължително онази кучка. Но после си спомни за хубавите дни, изживени заедно и реши да бъде благороден. Има химически съединения, които не оставят жертвата да агонизира дълго.

Тогава се досети, че Силви не му е отмиляла съвсем. Но се стегна: това бяха сантименти от сапунен сериал!

За да изключи даже теоретичен шанс за оцеляване, трябваше да направи четиринадесет балисти!

Обмисли всичко, буквално всичко. След като направи машинките, изчисти даже стружките и изхвърли в другия край на града инструментите, с които беше работил. Вече си беше набавил дрехи и обувки, които нямаше да оставят никакви следи от пребиваването му в хола на Силви. Не бързаше. Времето беше негов съюзник.

Ченгетата естествено ще се досетят, че в основата на неподражаемия номер вероятно стои той, Леон. Но за времето на злополуката, заподозреният щеше да има желязно алиби. В същото време щяха да липсват материални улики. А с работни хипотези присъда не се издава... Вероятно и вестниците ще гадаят?...

Някои ще го плюят, други ще му се възхищават... Ще стане известен. А известността докарва и добри пари... Леон гледаше на предстоящото като бизнесмен.

Обикновено онзи тарикат Жул отиваше в петък вечер при любовницата си. А Силви идваше в къщата.

Леон добре познаваше навиците на бившата си жена.

В четвъртък през нощта облече гумираните дрехи и си сложи маската – не трябваше да падне и косъм от него, защото после, по косъма, могат да го преведат елегантно до панделата. Шперцът меко отвори

вратата, а кодът на алармата отдавна не беше тайна. Докато разполагаше балистите, весело си свирукаше. Последната машинка не трябваше да се свързва с другите. Ако те случайно не сработеха, от нея щеше да се чуе „вж-жи!“

След това се разходи до градското сметище и закопа костюма и обувките.

На другия работи до късно. Плащаше добре, затова още трима от работниците му изяха желание да останат да довършат днешната поръчка. Накрая пиха по едно.

Вратата на жилището на Силви беше открената. Поколеба се за момент, но се досети, че е по-логично да влезе – прибрал се, видял отворената врата...

Надникна в хола. Силви лежеше по корем, разперила ръце. Върху главата ѝ, на таралеж, се бяха събрали стоманените стрелички. Съвършено!

Сега трябва да позвъни в полицията. И да подготви подходяща за случая съкрушена и объркана физиономия.

Тръгна към телефона. В момента, когато съобрази, вече бе късно. Чу се едно, последно „вж-жи!“ Стрелата се заби в тила му. Направи още крачка и падна така – с протегнати към Силви ръце...

Порив или случайност? Вече нямаше значение...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Сапунерка – любов, любов, та ти се допива студена вода. На другия канал – кръв. Ето и трети вариант...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11893>]